

SZINTÉN ANYÁM

Tele van a lakás ruhákkal. Sűrűn függnek egymás mellett az állványokon válogatás nélkül. Szoknya, nadrág, kabát, póló, ingek, sálak, kosztümök, midi és hosszú szoknya, hosszú és rövid ruha. Mint egy színházi jelmeztár. Ömlesztve az összes kor, stílus, fazon, különböző méretben. Némelyik ruha teljesen új, épphogy levágták róla a címkét, és van, amelyik már évek óta foszladozik a vállfán. Alig lehet elférni a sorok között. Asztal nincs, fotel nincs, kanapé nincs, van egy-két tonettszék és egy matrac, amin alszom.

Ezeket a ruhákat nem veszem fel. Egy alacsony fiókos szekrényben tartom azt a pár darab fehér pólót és farmernadrágot, amelyeket hordani szoktam. A kávézóban, ahol dolgozom, ez a legkényelmesebb viselet, és amúgy is, mindenki más is így öltözködik.

Fel kell hozzak a pincéből egy adag ruhát, amit nemrég szereztem. Vajszín, drapp, fehér, törtfehér, halványbarack, mályva. Egyenes vonalak, kevés kivágás.

Visszafogott elegancia, mondaná anyám. Így kéne öltözni neked is, szintén anyám.

Az új állványt már megvettem, de még nem állítottam össze, valahogy be kell férjen a fürdőszobába. Máshol már nincs hely.

Nagy szemeteszsákokat cipelek felfelé a lépcsőn tele drága ruhákkal, selymes anyagokkal. Mire felérek a másodikra, a körmöm átllyukasztja a vastag műanyagot. Három zsák ruha egy állványra, és sohasem fogom hordani őket.

Munka előtt mindig sétálok egyet. Egy terasz alatt minden nap megállok. Regényes, bohókás kis mesekuckó, micsoda szépséges boszorkány lakhat itt, gondolom minden alkalommal. Az egész növényvel van befuttatva, a levelek között színes égősorok. Sehol nem látom az épületet, olyan, mint egy burjánzó növénytest a szürke betonon, egy oázis az egyenteraszok sűrűjében. Látok még egy csepp formájú hintaszéket. Könyveket és színes takarót képzelek bele. Sosem láttam senkit se kijönni, se bemenni, vagy épp csak leülni vagy felállni.

Nem jeges lattét készítettem annak az undok szóke csajnak, aki mindig a babakocsijával tolakszik be a kis kávézóba, mert fél egy pillanatra is kint hagyni a gyereket, hanem jeges kávé fagyival. Csinálhatom újra az egészet, mert persze hogy tejérzékeny a kis drága, és még véletlenül sem tudja meginni. Közben abban reménykedem, hogy nem ő és a kis családja bitorolja

azt a kívánatos teraszt, ahová a gondolataim vándorolnak egész nap. Arra is megkér, hogy vigyem ki neki a kávé, mert babakocsival van, és nem tudja kiegyensúlyozni a tálcát a kávéval és közben a babakocsit is tolni. Így mondta, hogy nem tudja kiegyensúlyozni. Én meg kénytelen vagyok mosolyogva eleget tenni a kérésének, mert még engem tartanának szarfejnek, ha nem segítek egy kisgyerekes anyukának. Alig várom, hogy kiguruljanak a folyton gügyögő kölykével. Istenem, de cuki, mondja mindenki, én meg alig tudok mosolyt erőltetni az arcomra.

Hiába szívtam el majdnem egy doboz cigarettát a virágos terasszal szemközti járdán, és hiába vártam ki, hogy felkapcsolódjanak a fények, nem jelent meg senki a teraszon.

Vannak tárgyak, amik leesnek a magasból, a panelek ablakaiból. Eszembe jutott, hogy kiállítás kellene csinálni belőlük. Sokáig elnézem ezeket a betonon. Le kéne fotózni, hazavinni és kitalálni valami fenszi, érzékenyítő címet neki, akkor biztos befogadná egy menő galéria. Panelsorsok, tárgyiasított életek, elveszett történeteink, kínálkozó nyomor – például.

A Vörösvári úton láttam meg, éppen a zebrán ment át a Spar irányába. Gesztenyebarna, göndör haja lazán feltűzve, néhány rakoncátlan tincs így is kibújtt a hajtű alól. Laza, enyhén gyűrött trapéznadrág volt rajta, fölötté spagettipántos top, aminek az alja be volt tűrve a nadrágjába.

Laza elegancia, sulykolta anyám.

A vállát egy hosszú, rojtos, fekete-barna-fehér mintás lebernyeg takarta. Irigylésre méltóan lebegett utána, ahogy enyhén hátradőlve nekitámaszkodott a levegőnek. A tartásában könnyedség volt, és a szabadságnak egy olyan íze, amit én sohasem ismertem. Követni kezdtem; figyeltem csípőjének hullámzó mozgását, laza kézmozdulatait, büszkén felvetett fejét, kidomborodó melleit, duci bokáját, ami kikandikált bő nadrágja alól. Úgy mozgott, mint ha táncolna. Bizseregni kezdett a szám, egy ideg ritmusosan rángatni kezdte a szemhéjam, aztán a bizsergés beterítette az egész arcomat, kipirultam, és csengeni kezdett a fülem. Kezdődik, gondoltam. Közben a lány eltűnt. Minden reggel munka előtt ugyanabban az időpontban, ugyanott vártam, hogy megjelenjen.

Az egyik szabadnapomon ebédelni mentem a kedvenc ázsiai étterembe. Az utcára néző ablakhoz ültem, evés közben végig egy elszáradt madáretetet figyeltem, ahogy átgázol rajta a bicikli, rálép valaki, kicsit arrébb rúgják, a lábára fut egy roller, majd egy motoros futár megállva kettészeli a már amúgy is szétfoslott testet.

Egy Barbie-arc állt előttem a minap, fagyis kávéért kért, és rám mosolygott. A legjobban az rémiszt, ahogyan azok a kiüresedett, tompa fényű sze-

mek megbújnak a beavatkozások között, itt-ott összefoldozva a bőr, mint a boncmester asztalán a halottak arca, a temetésükhöz sminkelve.

Bejött a kávézóba. Azonnal odanyomultam a pulthoz, hogy nálam vegye fel a rendelést. Jeges lattét kért sima tejjel. Végre valaki! Rendelt hozzá még öt burgonyás pogácsát és egy pozsonyi kiflit. Felajánlottam, hogy kiviszem neki, ha kint akarja elfogyasztani, de nem akarta, megköszönte, és kiment.

Szeplős az arca, és kicsit vöröses árnyalatú a haja, nem használ rúzszt, csak egy kevés szempillaspirált és bronz árnyalatú szemhéjfestéket. Narancsszínű, selymes, laza blúz volt rajta, trapéz farmer, bőr szandál, hosszú, rézszínű csavart fülbevaló, egymásba kapcsolódó növénymintás karperec és egy vászonszatyor valamilyen versidézzel az oldalán. A burjánzó terasz jutott róla eszembe.

Az ablaküvegen keresztül épp láttam, ahogy lassan beleereszkedik az egyik pihenőszékbe. Reméltem, hogy nem valamelyik gyerekek által összefagyizott ocsmányságba sikerült beleülnie. Elindult a bizsergés a számtól indulva, és az egész testemben éreztem egy enyhe, fázáshoz hasonló finom remegést. Hagytam elmenni, már tudtam, hol lakik, és tudtam, hogy vissza fog jönni ide, mert hátranézett az utcáról, keresett valakit a tekintetével, és mikor meglátott, elmosolyodott.

Kiürítettem az egyik ruhaállványt, amelyik tele volt molylepkékkel és apró lyukakkal csipkézett ruhákkal. Ezeket összehajtogattam, és levittem a pincébe. Kinyitottam az ablakot a szobában egész éjszakára. Vékony sávban süt be a nap alkonyatkor, aztán lassan halványodik. Mindig próbáltam elkapni azt a pillanatot, amikor éppen eltűnik, de valahogy sosem sikerült. Abban a szobában halt meg anya, talán éppen alkonyatkor, amikor lassan alszik ki a fény. Megvan még az a sötétbarna tömörfa szekrény, amelyben a ruháit tartotta, az ajtóban van a kulcs. Azóta nem nyitottam ki.

Megállt a kávézó előtt, de nem jött be. Csak állt. Hosszú ruháján narancssárga, barna és halványzöld növények fonódtak egymásba, fején ugyan-ebből az anyagból egy pánt, amely felfogta dús haját. Körbefordult, mint-ha divatbemutatón volna, és akkor pillantottam meg, hogy a háta szinte teljesen szabadon van hagyva. Csak egy vékony zsinór futott keresztül a háta közepén vízszintesen, ami összetartotta a ruha két oldalát, hogy le ne csússzon a válláról. Szívdobogást kaptam, megijedtem, hogy mégis lehull róla a ruha, lemeztelenedik, és én elveszítem az érdeklődésemet. Nem tudtam folytatni a munkát. Szünetet kértem, és kiléptem hozzá. Csak ennyit kérdezett: „Este? Itt?” Aztán hátat fordított, és könnyed léptekkel elindult a játszótér irányába.

Laza elegancia, mondaná anyám. Az ízlés a fontos, nem a pénz, és szintén anyám.

Elfelejtettem megkérdezni, hogy pontosan hánykor este, úgyhogy már hattól kezdve ott köröztem a parkban, hogy felbukkan. Fél tízkor két hajléktalannak látszó részeges fazon elfoglalt egy közeli padot, egyre hangosabban kezdtek beszélni, aztán az egyik felállt, és heves, nagy gesztusokkal magyarázott érthetetlen, hörgő halandzsanyelven. Akkor fordult rá a hajléktalanok mellett futó ösvényre. A ruha ugyanaz, de a fejpánt nem volt rajta, a haja kiengedve lobogott. A közelembbe érve megpuszilt, mintha ezer éve ismernénk egymást. Belém karolt, így sétáltunk csöndben egy keveset, aztán megkérdeztem, hogy a növényektől burjánzó teraszos lakásban lakik-e. Ott lakik. A testembe mintha egy méhraj költözött volna, felbolydultak a sejteim. A fülem sípolni kezdett, aztán meg mintha egy vonat zakatolt volna a fejemben. Ő közben beszélt, fogalmam sincs, miről, de a hangja olyan volt, mint egy karácsonyi csengő.

Miért nem veszel fel végre valami nőies ruhát? Ebben a farmerban úgy nézel ki, mint egy tehén, mondaná anyám. Bezzeg Adélka mindig milyen csinos.

A nevét sem tudom. Megkérdeztem, és ő, hogy szólítsam Enikőnek. Akkor Enikő, nekem mindegy, csak úgy elszakítanám már azt a zsinórt a hátán. A teraszos lakás felé kanyarodtunk, a színes égősor felkapcsolva, és mint kiderült, napelemes, hát persze. A második emeleten lakott, felfelé én mögöttem a zsinórt néztem, amit, ahogy belépünk az ajtón, le fogok tépni. Úgy hullott le róla a ruha, ahogy az ablaküvegen túlról elképzeltem. Egy pillanatra megállapodott a csípőjén, aztán lecsusszant a földre. Fehérnemű egyáltalán nem volt rajta, csak az a bántó csupaszság. Temérdek egyenetlenség és bőrhiba. Anyajegy a jobb fenekén. Barna foltok, narancsbőr, deréktáji zsírpárnák. Erre pont nem voltam kíváncsi.

Nem a ruha teszi az embert, mondaná anyám.

Hát nem tudom. Kicsit fogyni kéne, és mozogni, gondoltam. „Nem jössz ide?” – kérdezte. „De igen” – mondtam.

„Fiskars professzionális pengekes erős igénybevételhez.”

Ahogy meztelen melleivel felém fordult, elvágtam a torkát a snitzerrel.

Szerencsére a ruhája nem lett véres, fel tudtam venni. Kiültem a teraszra. Találtam ott egy csomag Virginiát. Ringatóztam bódultan a csepp formájú hintaszékben, eregettem a füstöt, és arra gondoltam, milyen büszke lehetne rám most anyám. Hanyag elegancia, mondaná. Végre úgy nézel ki, mint egy nő.